

СЕНС

ГАЗЕТА

ЗАГАЛЬНОПОЛІТИЧНА

Пам'яті Гонгадзе - 1
**Що приховує
Луценко - 1,2,3**
**“Луценко брехун
року” - 3,4**
Дорогою попа Гапона - 4

Пам'ять загиблих журналістів вшанували у Києві

Третій рік поспіль на столичному Майдані Незалежності у день зникнення Георгія Гонгадзе 16 вересня о 19.00 проходить громадянська акція пам'яті загиблих журналістів. Відбулась вона і вчора, і знову її організаторами виступили не партії чи громадські організації, а звичайні громадяни. Як ті, що особисто знали Георгія, так і ті, хто шанує його пам'ять та пам'ять його колег і їхній внесок у розвиток свободи слова в Україні. Щоб не перетворювати пам'ять про загиблих в елементів цинічного політичного піару, організатори акції не афішують себе і запобігають використанню під час проведення акції будь-якої партійної чи організаційної символіки (не лише прапорів, але й значків, футболок, кепок тощо).

Ще зранку на мосту через вулицю Інститутська було вивішено 15-метровий банер зі словами „Георгій, ми не забули” та з відомим всьому світу силуетом загиблого журналіста. Другий (прямокутний) великий банер з силуетом, датами народження та зникнення та словами „Україно, тобі не соромно?” було виставлено на проїжджій частині Хрещатику, який розділяє навпіл Майдан Незалежності. По обидва боки банера були виставлені похилені державні прапори з чорними стрічками. Там же на проїжджій частині свічками було викладено великий напис „ГІЯ”, а лампадками – „Ми не забули”. Причому викладали написи і запальовали свічки не лише організатори, а й усі присутні, до чого їх закликав ведучий. Люди тримали в руках плака-

ти з написом, аналогічним напису на прямокутному банері.

Ораторів на мітингу не було, як і трибуни. Був ведучий, якого ніхто так і не побачив. Спочатку журналісти і присутні гадали, що всі промови просто записані на диск, але потім, коли „диск” почав закликати відступити на метр від свічок, не затуляти собою банер та в інший спосіб коригувати ситуацію, люди з партійними прапорцями, яких часто можна побачити на Майдані, бажачі виступити, почали розшукувати мікрофон. Їм чемно розповіли, що виступів не буде і попросили сховати символіку, пояснивши, що вона тут недоречна. Слід зазначити, що заперечень не пролунало.

Ще напередодні акції її організатори звернулися до всіх політиків не використовувати пам'ять загиблих журналістів у передвиборчій кампанії та не приводити своїх прихильників з партійною символікою на жалобну акцію, а також прибрати на момент проведення акції свої агітаційні намети, які у вихідний день рясно стоять на Майдані та вздовж Хрещатики. Судячи по тому, що за півгодини до початку акції намети були згорнуті, це звернення знайшло відгук.

Акція почалась з розповіді на тлі сумної музики про професію журналіста та загиблих працівників цієї професії, про їх внесок у розвиток свободи слова в Україні, про небезпеку яка чатує на тих, хто не продається і наважується говорити правду та інформувати про неї народ.

Після цього всі загиблі журналіс-

ти були названі поіменно. По кожному журналісту бив дзвін і з-за банера виходила людина, яка ставила свічку з прив'язаною до нею чорною жалобною стрічкою, на якій червоними літерами були написані ім'я та прізви-

ще загиблого журналіста. По закінченні акції всіх присутніх закликали залишити свої свічки і квіти під банером, але люди зробивши це, ще довго не розходилися.

Цього року організатори акції вирішили не йти до Секретаріату Пре-

Учасники акції «Забути соромно», присвяченої сьомій річниці зникнення Георгія Гонгадзе, ставлять свічки в пам'ять загиблого журналіста в Києві в неділю, 16 вересня 2007 р.

Фото Олександра Синиці / УНІАН

вище загиблого журналіста.

Далі пролунала розповідь про Георгія Гонгадзе та уривок з телепередачі „Епіцентр” 1999-го року, де Георгій задав тодішньому президенту України Леонідові Кучмі питання, які, ймовірно, і стали причиною викрадення та смерті журналіста.

Наприкінці акції за традицією було оголошено сім хвилин мовчання. Рівно стільки, скільки років минуло з дня зникнення Георгія Гонгадзе.

зидента та Генеральної прокуратури, оскільки не бачать політичної волі та бажання можновладців усіх кольорів довести розслідування загибелі Георгія Гонгадзе до кінця. Тому, як і після зникнення Георгія Гонгадзе, врятувати обличчя України повинна громадськість, якій має бути соромно, що резонансна справа, до якої прикута увага цілого світу, досі залишається не розслідуваною.

maidan.org.ua
17.09.2007

Що приховує Луценко

...У 2004-му сталась біда, яку, можливо, історики назвуть „початком серії зрад українського народу”. Отже, люди обрали Ющенка, той спочатку пригрів „любих друзів”, потім Тимошенко замінив на Януковича, а наразі домовляється із ...Ахметовим. Взагалі Президент є напрочуд безталанною людиною у виборі команди і геть недалекоглядним політиком. От, наприклад, перший номер виборчого списку НУНС Юрій Луценко. Його презентують як чесного экс-міністра МВС, який потерпів від „донецьких” та особисто Януковича, презентують таким собі бойовим командиром часів акцій «Україна без Кучми» та „Повстань, Україно!”. Врешті-решт, пре-

зентують „Юру” світлою надією українського політикуму. І власне Юрій Луценко зовсім не проти бачити себе таким. Але насправді персона Луценка, його політична постать та людська суть не є і ніколи не була білою плямою на чорному тлі української політики.

Почнемо з дитинства. Народився Юрій Віталійович 1964 у місті Рівне. Батько Віталій Іванович віддав майже все своє життя Комуністичній партії Радянського Союзу, був першим секретарем обкому партії, завершив партійну кар’єру секретарем ЦК КПУ. Мати Віра Михайлівна працювала звичайним ветеринарним лікарем. Така собі „нормальна” радянська родина з діаметрально

протилежним соціальним статусом батьків. До речі, чимало людей, які знали батька та сина Луценків, наголошують на жорсткому і водночас справедливому характері батька. А от про сина таке чомусь не кажуть...

Неймовірно стрімко пройшовши шлях від майстра дільниці на заводі до заступника міністра у справах науки і технологій (за 8 років!), Луценко, звісно, не був лише представником „технічної інтелігенції”. Насправді він ніколи не цурався політики, адже на яскравому прикладі батька та його друзів дуже вчасно зрозумів, що політики в Україні живуть зовсім небібно. І ось тут перша серйозна претензія до Юрія Віталійовича. Він часто заявляв, що тільки в

одній партії був членом, в Соціалістичній. Але, хто ж як не Луценко у 1989 році вступив до лав КПРС?! Наголосимо: саме в той час свідомі українці вже гуртувались під синьо-жовтими прапорами. Завершив Юрій Віталійович комуністичну кар’єру заступником секретаря парткому Рівненського заводу „Газотрон” аж після ГКЧП (у зв’язку із заборонаю КПРС). Чи соромно Луценкові за це нині, ми не знаємо, але факт завжди залишається фактом. Приховувати, наприклад, від мешканців Західної України своє комуністичне минуле для Юрія Віталійовича є чого – і без колишнього членства в Компартії в

Продовження на ст. 2

Юрій Луценко.

Фото Сергія Светлицького / УНІАН

Галичині сприймають його як колишнього „червоного”.

Був у політичній біографії Луценка ще один епізод, про який і згадувати не хочеться, але ж сам Юрій Віталійович на мітингах так любить розводитися про правду і справедливість... Ось як прокоментував ту ганебну ситуацію в одному з інтерв'ю земляк Луценка з Рівного, один з лідерів Української народної партії Василь Червоний: «Я розмовляв зі Шкілем, народним депутатом, іншими активістами УНА-УНСО, які потрапили за ґрати і сиділи в СБУ. Про що вони говорять. По-перше вони дивилися відеозапис допиту Луценка, який здавав повністю членів УНА-УНСО. По-друге, загальновідома річ, організатором акції «Україна без Кучми» Луценко себе називає. Постає запитання: «Чому організатора не посадили, а посадили виконавців?». Так чого ж він не сів? Чому він не сидів? А от і відповідь: він їх всіх здав».

Отакий „борець із кучмівським режимом”. До речі, саме при Кучмі Луценко працював заступником міністра – „Данілич” призначив його на цю посаду указом № 153/97 від 20 вересня 1997 року...

Численні друзі та „побратими” Луценка по акціях «Україна без Кучми» і „Повстань, Україно!” звертають увагу на певні психологічні зміни в характері нашого „героя” після призначення того міністром внутрішніх справ. Мовляв, у пана Юрія з’явилися поверховий гонор та часом незрозумілий „пофігізм” до вчорашніх соратників.

Так, влада, дійсно, різко змінює багатьох людей... Пригадую, як на одній з прес-конференцій у Луценка-міністра запитали, як же він, борець за справедливість та знедолений український нарід, почувається в розкішному „Мерседесі” останньої моделі. У відповідь він лише посміхнувся і сказав, що йому це подобається. Владні спокуси та прерференції, схоже, не оминували мініст-

ра, колишнього майданного ватажка. Один за одним пролунали та продовжують лунати скандали навколо Луценка. І скандали ці – корупційні. Вони дуже дисонують їх палкими промовами Юрія Віталійовича на передвиборчих зустрічах із, як називають нас політики, електоратом. Судить самі.

Спочатку, экс-міністр внутрішніх справ, прихопивши дружину і двох синів облюбував шикарний п’ятизірковий Grecotel Creta Palace, що є одним з найкращих готелів Греції. Саме напередодні виборів! Як зазначає Інтернет-видання „ТаблоID”: „Хоча якщо Юрій Віталійович купував путівку в туроператора, то Крит і море родина лідера демократичного мегаблоку одержала зі знижкою. 11 днів на людину з проживанням, перельотом і дворазовим харчуванням коштує від 1530 євро, пише „Сьогодні”. Тобто, мінімум 6120 євро на чотирьох”.

Ну, це ще нехай – може, бідна родина збирала довгі роки гроші на такий відпочинок. Але наступне звинувачення вже приголомшливе як для надії українського народу.

В українських ЗМІ прокотилася буреломною хвилею інформація про використання Луценком службових повноважень. У статті „Корупційна спокуса Юрія Луценка” журналіст Віктор Чивокуня робить дуже серйозні викриття. „Як показує проведене ним журналістське розслідування, Товариство з обмеженою відповідальністю „Українські новітні телекомунікації”, яке сплатило дружині Луценка півмільйона гривень, було зареєстроване у Свя-

Будучи головним міліціонером, Луценко лобіював „Українські новітні телекомунікації” – з тим, щоб ця фірма, де працює його дружина, отримала доступ до грошей МВС, які витрачаються на мобільний зв’язок. „Українські новітні телекомунікації” не є мобільним оператором, однак вони можуть виступати провайдером послуг УМС (посередником).

Необхідність появи загадкової компанії пояснювалася наміром здешевити витрати міліції на зв’язок. Новіков вимагав, щоб всі підрозділи Міністерства внутрішніх справ перейшли на тарифні плани „Українських новітніх телекомунікацій”. Крім того, пропонувалося у чергових частинах міліції (!) запровадити замість стаціонарних телефонів GSM-шлюзи, які б знову ж таки замикалися на фірму-посередника... Ексклюзивну роль при МВС „Українські новітні телекомунікації” отримали попри свій молодий вік та відсутність досвіду: заявку про включення до „Реєстру операторів, провайдерів телекомунікацій” вони подали тільки 12 квітня 2006 року. Скільки підрозділів внутрішніх справ перейшли на пакети „Українських новітніх телекомунікацій” – невідомо. Після того, як вийшов лист з вимогою скористатися послугами цього посередника, Луценко пропрацював міністром два з половиною місяці. Він не обмежився лобіюванням „Українських новітніх телекомунікацій” в тому, щоб вони виконували функції провайдера мобільного зв’язку для міліції. Луценко, за інформацією джерел журналіста, не був „байдужим” і в питанні отримання

застосування технології IP-телефонії. А 4 липня „Українські новітні телекомунікації” отримали ліцензію до 2021 року на радіозв’язок в діапазоні 5760-5820 мегагерц. На махінаціях із частотами держава втратила кілька десятків мільйонів гривень.

І що це, як не корупція!? І хто ж нею займався? Головний на сьогодні борець з тією ж самою корупцією! Крім того, варто згадати ще 3 скандали, в які вплутався Луценко і які ще чекають на розкриття всієї правди. По перше, це афера з реконструкцією медико-санаторного центру МВС в Алупці, по-друге, продаж землі та будівель МВС у Севастополі, і, по-третє, обладнання із власною квартирою родини Луценків.

Не менш цікавою є інформація від колишнього народного депутата Михайла Бродського, якій він присвятив цілу статтю „Воровские полеты министра». Бродський стверджує, що використання у приватних цілях службового літака АН – 26 було для міністра Луценка звичайнісінькою справою, і всього „фальшивих” польотів було аж 27. Також у статті автор прораховує, що загалом Луценко „налітав” 57 годин 46 хвилин. Вартість однієї години польоту АН – 26 становить майже 10 тисяч гривень. Зарплатня рядового міліціонера – 700 гривень. І про яку ж реформу МВС кричав народу Луценко?

Окремо хотілося б розповісти про політичне рейдерство Юрія Віталійовича. Напередодні виборів йому вкрай необхідна була політична партія, бо рух „Народна самооборона” не забезпечував йому „теплого місця” в блоці НУНС. Недовго думаючи, Луценко та його „соратники” вибрали жертву – партію „Вперед, Україно!”, яку створили колишні радянські дисиденти та правозахисники. Старих членів «Вперед, Україно!» брутально витиснули із лав партії, а на місці вже досвідчених керівників районних та міських організацій, не зважаючи на думку решти членів ВУ, призначили «угондних Луценкові» людей. Верхом цинізму стало те, що зручним для Юрія Віталійовича організаціям були роздані брошури з проектом партійного статуту, де була задекларована мета партії: «строительство в Украине социалистического общества». Ознайомтеся із списками НУНС та новітньої «Вперед, Україно!», і ви зрозумієте, навіщо ще Луценкові була партія. Чимало імен в цих списках прямо пов’язані із олігархічно-кримінальною частиною нашого суспільства. І списки ці очолює великий борець із олігархами та корупцією, вічний шукач правди та справедливості – Юрій Луценко.

І на останок кілька слів про патріотизм Юрія Луценка. Все-таки не хочеться, аби не те що прем’єром, навіть депутатом районної ради був дволикий Янус, котрий на заході України говорить одне, в центрі – друге, а на сході, чи півдні – третє. Ба-

Голова Соціалістичної партії України Олександр Мороз, ліворуч, та Юрій Луценко на прес-конференції

Фото Віктора Побединського / УНІАН

тошинському районі Києва у серпні 2005 року. Засновниками фірми виступили Юрій та Олена Воскобойнікови. Як і Луценко, родом вони походять з Рівненщини, і, за нашою інформацією, є кумами экс-міністра внутрішніх справ. Найцікавішим у цій історії є одна комбінація, яку спробувало реалізувати керівництво МВС часів Луценка. Стає очевидним, що экс-міністр свідомо намагався приховати назву компанії, яка не могла бути невідомою для нього.

„Українськими новітніми телекомунікаціями” ліцензій. 15 вересня 2006 року фірмі, де працює дружина Луценка, було видано дозвіл „на місцевий телефонний зв’язок з емісією мережі понад 10 000 номерів з правом технічного обслуговування та експлуатації телекомунікаційних мереж і надання в користування каналів електрозв’язку”. Тоді ж „Українські новітні телекомунікації” отримали ліцензії на міжміський та міжнародний телефонний зв’язок із

Янукович представляє керівника Міністерства внутрішніх справ України Луценка.

Фото УНІАН

гато про що говорить, наприклад, його інтерв'ю, надрукованому в газеті «Московский комсомолец» в Донбасі (в той час Луценко керував Донецьким обкомом Соцпартії). Ось лише деякі одкровення, у яких цинічно і брехливо перекручуються факти, а образ вояка УПА подається як образ головоріза і бандита: «Я считал и считаю, что в Советском Союзе национальной проблемы не было в принципе». «Да мы можем признать УПА воюющей стороной. Но на чьей стороне? Может быть, им стоит пенсии получать в Берлине?». І особливо це: «Ведь в 60-70 годах, когда начали возвращаться из Сибири высланные бандеровцы, они ведь возвращались богатыми».

І це слова українського патріота, якого народила рівненська земля і який замріяв собі колись стати ук-

раїнським прем'єром? Ні, це радше слова корупціонера, політичного рейдера та просто завзятого брехуна і лицеміра, який „словами, а не ділом” крок за кроком просувається до найвищої влади. Як свідчить новітня кар'єра Луценка, на цьому шляху він не обтяжує себе ніякими „комплексами”. Чого варта хоча б його кількомісячна „ударна” праця під керівництвом Прем'єр-міністра Януковича після кількох десятків заяв на тему: „У моїй трудовій книжці ніколи не буде запису „міністр в уряді Януковича”!..

Іван Обов'язковий
Використано матеріали:
zakon1.rada.gov.ua,
lutsenko.openua.net,
pravda.com.ua
dialog-time.mediaport.info

“Луценко – брехун року”

**Інтерв'ю з головою Рівненської обласної організації Української народної партії Василем Червонієм спеціально для представників Львівських ЗМІ
25 червня 2007**

Вас, пане Василю, вважають одним із лідерів національно-демократичного відродження України, і Ви починали свою активну політичну діяльність ще з боротьби за незалежність України, в радянські часи. Що ви, як рівненчанин, можете сказати про Юрія Луценка, прізвище якого зараз часто згадується? Адже думки щодо Луценка є суперечливі, абсолютно протилежні.

Я стояв біля витоків відродження української незалежності на Рівненщині. Мною створено перший осередок тоді ще Товариства шанувальників української мови імені Тараса Шевченка. Це сталося 27 вересня 1988 року – в Будинку культури хіміків ми провели установчі збори Товариства шанувальників української мови і культури. Я разом з своїми однодумцями, а це переважно молоді спеціалісти з різних рівненських підприємств, випускники київських, рівненських і львівських вузів створили перший осередок в складі приблизно 50 чоловік. З цього осередку

виросла рівненська “Просвіта”. Я став головою першої організації обласної “Просвіти”. Це був 89-й рік. Тоді ж мною разом з однодумцями був створений перший осередок Народного Руху України за перебудову. Установча конференція була проведена в тодішньому кінотеатрі “Аврора”. Всіх людей, які стояли біля витоків створення “Просвіти” і Народного Руху України за перебудову, знаю особисто.

Які противники створенню цих організацій і відновленню української незалежності? Луценко, як і його батько, разом з ветераном НКВД, двічі героєм соцпраці Володимиром Плютинським, який в своїх спогадах писав як знищував бандерівців. Сім'я Луценків-Плютинського виступила на підтримку ГКЧП. Неодноразово Юрій Луценко виступав проти тризуба, синьо-жовтого прапора, проти відновлення української назви міста Рівне, проти відновлення історичної назви міста, особисто виступав проти зняття пам'ятника Леніну в місті Рівне. І ще багато років після

проголошення незалежності активно під червоним прапором з серпом і молотом в складі комуністичної, а потім соціалістичної партії, проводив акції в Рівному. Були сутички, і неодноразово Луценко ми ганяли по місту, коли він виходив з червоними прапорами. Коли він втерся в довіру до Президента України Віктора Ющенка, і черговий раз змінив свою партійність, покинувши тонучий корабель соцпартії, як колись він покинув тонучий корабель компартії, Луценко повів антиукраїнську кадрову політику в Міністерстві внутрішніх справ. Взагалі, я вважаю, що головним критерієм керівника, за яким можна його оцінити, є кадрова політика. Це альфа і омега в діяльності будь-якого керівника на державній посаді. Так ось хочу сказати, що жодних змін в МВС не було проведено. Тобто ми так і не дочекалися, що радянська міліція в Україні стала європейською поліцією. Тричі не пересіяний склад офіцерського корпусу МВС, так як це робили країни колишнього радянського концтабору, соцтабору. Для того, щоб позбавитись корупції, зробити міліцію не інтернаціональною, а національною, патріотичною (ви знаєте – в Сербії, Польщі, в інших державах перетрушували тричі повний склад міліції, щоб зробити її поліцією). Луценко про це навіть не заїкався. Як і ніколи не заїкався і не буде заїкатися про декомунізацію українських вулиць та майданів, зняття пам'ятників Леніну. Тому що був і залишився комуністом в душі. Тобто не стояло завдання взагалі перетворити радянську міліцію на українську поліцію європейського зразка. Більше того, на посадах, можна сказати, він відновив всіх тих гекачепістів і тих людей, які займалися фальсифікацією на виборах під час помаранчевої революції. Для прикладу, взяти Рівненську область. Полковник Мельниченко, присланий Януковичем з Харкова перед виборами Президента України, організовував разом з бандитами, які ночували в його кабінеті, підпал виборчих скриньок на виборчих дільницях в місті Рівне (це встановлено слідством). Підкидання “їжаків” під львівські автобуси, які рухалися через Рівненську область, і один з них потрапив в ДТП за Дубно біля Варковичів, перекинувся в кювет – люди постраждали. Організовували так звані каруселі на виборчих дільницях. Ці міліціонери встановлені, газета “Волинь” про це написала. Але замість того, щоб притягнути до кримінальної відповідальності, або, хоча би, вигнати з міліцейських рядів полковника Мельниченка і покарати рівненських офіцерів, які займалися фальсифікацією, Луценко дав команду їх не чіпати, а проти газети “Волинь” і проти Червонія, який назвав поіменно всіх цих негідників, сказав судитися. Більше того, хто не буде судитися – того виженуть з міліції. І по сьогоднішній день працівники міліції судяться з Червонієм, з газетою “Волинь” за те, що вони сказали правду про янукарів, які працювали на перемогу

Януковича незаконними, антиконституційними методами. І ще один штрих до справжнього політичного портрету брехуна року Юрія Віталійовича Луценка. В Рівненській області було два офіцери міліції під час виборчої кампанії, які відкрито висловилися за підтримку кандидата в Президенти України Віктора Ющенка. Це виходець з Дубенщини, який на той час керував одним із підрозділів міліції в Луцьку, Вячеслав Чайка, полковник міліції. Він виступав на 5-ому телеканалі з підтримкою помаранчевої революції, на Майдані на Хрещатику, в кількох газетах. А також Едуард Герасимчук, який очолював ДАІ в Рівненській області після помаранчевої революції, і відповідав за штабну роботу штабу Ющенка на півночі області в Рокитнівському, Зарічненському, Дубровицькому районах. Це важкі такі райони під Білоруссю. Обоє він звільнив. Він не хотів їх призначати, але призначив під тиском громадськості, маючи на увазі негайне їх звільнення. Так і сталося. Кілька місяців ці патріоти України пропрацювали на посадах і він їх звільнив. А от друга сім'я Дімурова, осетина, який ніколи не працював в міліції, а завідував піонерським табором “Електронік” в Рівненському районі, взяв заступником начальника УМВС по господарській частині. Ось така кадрова політика Луценка! Якщо запитати у Луценка, скільки націоналістів він призначив на посади в 27 УМВС і в центральному апараті міністерства, то відповіді ви не дочекаєтесь. Жодного націоналіста він не призначив на посади, але методично і системно звільняв їх з посади. Я навів два приклади по Рівненській області звільнення достойних людей. Я вже не говорю про те, щоб когось там із лав УНСО, Свободи, чи Української народної партії він би призначив на посади. Це абсолютно виключено. Тобто, одна справа – це слова нашого землячка Луценка, зовсім інша справа – це його діла. По ділах їх пізнайте їх – казав Господь. Якщо взяти ділам Луценка, то це є суцільні антиукраїнські кадрові рішення. Я вже не говорю про відновлення хабарництва за часів Луценка, при ньому, точніше, відновлено цей потік хабарів – я думаю, що це не без його благословління. Міліціонери говорять, що і за звання, і за посади, і за звільнення, і за призначення, і за нагороди, на дні народження, і т.д. Весь цей ганебний букет розцвів буйним пишним цвітом при керівництві Юрія Луценка Міністерством внутрішніх справ.

Пане Василю, якраз відштовхуючи від останніх ваших речень, а, власне, щодо унсовців, багато звинувачає Луценка в тому, що на його показах були засуджені унсовці під час акції “Україна без Кучми”.

Я розмовляв зі Шкілем, народним депутатом, іншими активістами УНА-УНСО, які потрапили за грати і сиділи в СБУ. Про що вони

Дорогою по па Гапона

*Президенту України
Вікторові ЮЩЕНКУ
Відкритий лист Рівненських
обласних організацій Братс-
тва вояків УПА та Товариства
політв'язнів і репресованих
з приводу антиукраїнської
діяльності Юрія Луценка.*

Пане Президенте!

Українські патріоти Рівненщини з великою пересторогою сприйняли 2005 року Ваше рішення про призначення на посаду міністра внутрішніх справ Юрія Луценка та його подальшу підтримку на цій посаді.

Як виявилось, ми мали рацію, бо гасло «Бандитам тюрми» так і залишилося невиконаним, а на високі посади в МВС прийшли не українські патріоти-націоналісти, а казнокради і хабарники. Окрім того, Юрій Луценко на весь загал запевняв, що жодного дня не працюватиме в уряді Януковича, а зробив, як завжди, навпаки, бо посада міністра виявилася для нього дорожчою, ніж інтереси виборців, яких він зрадив.

Після відставки Луценка, не без Вашої, пане Президенте, згоди, знову закликає на майдани людей, тепер уже як лідер так званої «Народної самооборони». Застерігаємо Вас від такого кроку. Бо, добре знаючи погляди Луценка, переконані, що цей бізнес-проект, який фінансується «любими друзями», може закінчитися великою бідою (за словами самого Луценка проект фінансує Д.Жванія, який тісно пов'язаний з міжнародним аферистом Б.Березовським). Проводячи історичні паралелі, цілком доречно порівняти экс-міністра МВС Луценка (котрий за сприяння

свого батька – першого секретаря Рівненського обкому КППС служив у в/ч зв'язку КГБ СРСР у той час, коли його ровесники гинули в Афганістані) з провокатором, агентом царської таємної поліції попом Гапоном, який заробляв на провокаціях шалені гроші, зумів розколоти робітничий рух і врешті-решт призвів до розстрілу тисяч чоловіків, жінок і дітей, який народ назвав «кривавою неділею».

Чи не те саме вчинив Ю.Луценко з українськими патріотами, коли у 2002 році під час акції «Україна без Кучми», як її співорганізатор, кинув на міліцейські щити сотні юнаків? Десятки з них були скалічені в міліцейських відділках, десятки потрапили за ґрати, а Луценко чомусь залишився на волі. Як свідчать учасники тих подій, сам Луценко на допитах в СБУ поводив себе, як останній боягуз, і повністю зняв із себе відповідальність, переклавши її на УНА-УНСО. Тепер він готує нову провокацію, закликаючи людей до весняного походу на Київ. З якою метою? Усунути від влади Партію регіонів? Ні. То яка тоді мета акції? Стати міським головою Києва і тим самим задовольнити власні кар'єрні амбіції.

Від соціаліста Луценка, який і досі залишається апологетом ленінських ідей, можна очікувати будь-яких непередбачуваних дій. Та й хіба можна очікувати патріотичних кроків від людини, яка називає героїв УПА бандитами? Луценко вийшов з лав компартії, але комуністична ідеологія з нього не вийшла.

Ми з великим обуренням читали висловлювання Луценка в його

інтерв'ю «Москальские куранты», надрукованому в газеті «Московский комсомолец» в Донбасі (грудень 2002 р.) і передрукованому багатьма Інтернет-сайтами. Ось лише деякі одкровення від Ю.Луценка, у яких цинічно і брехливо перекарчуються факти, а образ вояка УПА подається як образ головоріза і бандита:

«Именно в Ровенской области была создана УПА как орудие по борьбе с польским населением». «Бандеровцы в первые годы войны занялись евреями... Их уничтожили в первые 2 года практически всех». «...Рассказы об энкаведистах с русским языком с московским выговором – это вымысел. В истребительные батальоны шли, как правило, западные украинцы». «Ведь в 60-70 годах, когда начали возвращаться из Сибири высланные бандеровцы, они ведь возвращались богатыми». «Да мы можем признать УПА воюющей стороной. Но на чьей стороне? Может быть, им стоит пенсии получать в Берлине». «...В каждом ровенском селе каждый знает, где находятся криницы, в которых лежат связанные колючей проволокой жертвы УПА».

Ми, українські патріоти, які зі зброєю в руках, не жаліючи свого життя, боронили рідну Україну в 40-50 роках від німецько-фашистських, російсько-енкаведистських, польських та мадярських окупантів, не можемо спокійно читати підлу неправду, тиражовану Луценком.

Нашу боротьбу з окупантами вже оцінили всі обласні ради Західної України, Хмельницька обласна рада, які на офіційному рівні визнали ветеранів УПА борцями за волю та

незалежність України. За сприяння Української Народної Партії, громадських організацій, таких патріотів, як Василь Червоний, Сергій Олексіюк, Юрій Ширко, Іван Турко на Волині та, зокрема, на Рівненщині, відкрито десятки пам'ятників героям УПА – Бульбі-Боровцю, Климу Савуру, Нілу Хасевичу, «Дубовому», впорядковано тисячі могил полеглих за волю України воїнів УПА.

Юрій Луценко добре це знає і не випадково не побував на жодному вшануванні героїв УПА. А тому тепер, коли взявся загітувати західноукраїнський електорат, він, не соромлячись, відхрещується від вищезгаданого інтерв'ю, називаючи його фальшивкою. Хоча тепер достеменно знаємо, що це інтерв'ю правдиве, бо його справжність офіційно підтвердив головний редактор «Московского комсомольца» в Донбасі Дмитро Дурнев, який пише: «...У мене особисто склалося враження, що у Юрія Луценка різні схеми спілкування з Заходом і Сходом. Разом їм не зійтись».

Саме тому, пане Президенте, ми звертаємося до Вас із проханням не підтримувати україножера, ненавистника УПА в його намаганні обдурити виборця. Ми вже ситі брехнею після Майдану. Людина з подвійною мораллю не має права очолювати будь-який український національний рух.

09/02/2007

*Голова Рівненського обласного
Братства вояків УПА О.Мануйлик,
голова Рівненської обласної
організації Товариства політв'язнів
і репресованих О.Денищук.
upa-unso.info*

Початок на ст. 3

говорять. По-перше вони дивилися відеозапис допиту Луценка, який здавав повністю членів УНА-УНСО. По-друге, загальновідома річ, організатором акції «Україна без Кучми» Луценко себе називає. Постає запитання: «Чому організатора не посадили, а посадили виконавців?». Так чого ж він не сів? Чому він не сидів? А от і відповідь – він всіх здав. І саме тому, що він здав – його випустили. Він є елементарний стукач. Ну а біографія його, мабуть, відома – він старший лейтенант КГБ СРСР запасу. Його батько І-ий секретар обкому компартії врятував його від Афганістану і прилаштував його разом з двома випускниками Львівського політеху для прикриття Луценка. Якби сам Луценко служив би в центрі міста Рівне у військовій частині КГБ СРСР - то це б занадто було, скажімо так, демонстративно. А так взяв трьох випускників, в тому

числі свого сина, тобто дружанів, і влаштував їх у військову частину КГБ СРСР. І як кажуть очевидці, на чорній батьківській «Волзі» привозили його щодня, ночував вдома, харчувався у мами – служба йшла.

І ще до Вас таке запитання. В колах київських аналітиків розповідають, що проект «Луценко» виник два роки назад як проект на 2009 рік, на президентські вибори. При цьому називаються прізвища Ключова та Безсмертного. І цей проект мав бути проти Тимошенко, аналогічний проекту «Вітренко – проти Мороза». Якщо Луценко мав би когось з перших атакувати, як це він робив щодо Кушнарьова, Щербаня, то це мав би бути Ключов, стосовно якого найбільше звинувачень у організації фальсифікації виборів. Чому Луценка щодо Ключова мовчить, адже жодного випадку проти Ключова він не зробив?

У Вас правильний хід думок, але

це питання не до мене, а до Луценка. Я хотів би сказати, що загальновідомо, що кошти він одержує від олігарха Жвані, за яким стоїть Березовський. І менш відомо те, що кошти також йому дає «Приват» і його власник євреї Коломойський. Це менш відомий факт, але це факт. Про це говорять багато аналітиків. Так що висновки, як то кажуть, робіть самі - чи є він самостійною фігурою, чи він є маріонеткою в руках олігархів.

І щодо останніх заяв Юрія Луценка що Ви можете сказати?

Ця заява його в Донецьку чи Дніпропетровську про те, що мегаблоку «Нашої України», Української правди» і «Народної самооборони» не на часі ставити питання про членство України в НАТО, про визнання УПА, про єдину державну українську мову, я вважаю це є справжнє обличчя Луценка – глибоко антиукраїнське, цинічне. І, взагалі, я вважаю, що з колишніми комуністами, кагебістами та атеїстами, наприклад

як Луценко, Україні не по дорозі. А те, що Луценко атеїст, він, до речі, не приховує. Допоки не буде прийнято закон про люстрацію, допоки вчорашніх комуністів і кагебістів, таких як Луценко, Україна не позбавить права працювати на державних посадах, в нас завжди в українській нації будуть проблеми. Ми повинні пройти європейський шлях через закон про люстрацію. Луценкам не місце в органах державної влади!

Чому, все-таки, Ющенко, Балога безпосередньо штовхають Луценка на так званого лідера національно-демократичних сил?

Наразі мені невідомо. Можливо вони так само не хочуть прийняття закону про люстрацію. Можливо це просто недооцінка цієї постаті. Це – другий Мороз. Можливо вони цього ще не зрозуміли.

Інтерв'ю брав І.Мамчур.

Інтерв'ю подано зі скороченням за згодою п. В.Червонія